

Ежен Гијвик

ПЕСНИЧКА УМЕЋА

ЈАМЕ

*

Прођите покрај цвећа, гледајте:
На крају поља су јаме.

Од стотину више их нема, но добро су збијени,
С помало дивовским стомацима кукаца каквих
И ногама кроза све испреплетених.

О споловилу нам обућа збори,
Погледи се вероватно истопише.

– И они
Већма љубљаше цвеће.

*

На једној од ивица јаме,
Лежерно узвинута и смела,

Једна нога – женска
Свакако –

Нога млада
са чарапом црном

И бутином,
Правом,

младом – а ништа,
Ништа.

*

Није рубље оно
што иструли најпре.

Види се ту и тамо,
Згрушано сред твари.

Даје изглед
Телеса која би требало скрити
А која се још држе.

Колико је њих знало зашто,
Колико је њих знајући умрло,
Колико њих ништа схватило није?

*

Очи су оних што плакаше
Свима исте,

То су рупе у костима
Ил олово отопљено.

*

Трулежи
Рекли су да.

Прихватили су,
И напустили нас.

Ми немамо ништа
С трулежи њиховом.

*

Сада ћемо, колико могнемо,
Да их раздвојимо,

Сваког од њих да поставимо
У засебну раку,

Јер заједно
Творе превелик тајац противу буке.

*

Када то не би немогуће било,
Апсолутно

Би нам се чинило како је реч
О жени испуњеној љубављу,
Која ће да усни.

*

Уколико су отворена уста
Ил што од њих остаде,

То знак је да су певали,
Да су победу славили,

Ил им је вилица
Од страха падала.

– Но ту можда случајно
И земља уђе.

*

Има места где нисмо сигурни
Ради ли се о иловачи ил телесини.

И страхујемо како би земља могла свуда
Бити истоветна и лепљива.

*

Кад би барем сместа постајали
Костури,

Чисти и тврди
Колико и прави костури

А не ова маса
И благо.

*

Ко би од нас прихватио
Да се, у израз захвалности,

Сат један, сат или два,
Посред њих испружи.

*

Где је рана
Што би одговор била?

Где, рана
Телеса живих?

Где ли рана –
Да је угледамо,

Да је исцелимо.

*

Ту
Не лежи,

Ту ил тамо, никада
Лежати неће

Оно што остаје,
Оно, што остаће,
Од телеса ових.

ЕЖЕН ГИЈВИК, родио се у Карнаку, бретањској провинцији Морбијану, 1907. године. Као детету, брањено му је да учи бретонски, док је он сâм са доста зазора прихватио француски језик. Одрастао је у Алзасу, где је завршио средњу школу и, поред француског, научио алзашки и немачки језик.

Гијвикове најзначајније збирке песама су: *Извршавање* (1947), *Побегући* (1949), *Земља среће* (1952), *Карнак* (1961), *Сфера* (1963), *Град* (1969), *Зиг* (1970), *Увршићени* (1973), *Дрући* (1980), *Шуйљине* (1981), *Мојив* (1987), *Песничко умеће* (1989), *Сага* (1993).

Ежен Гијвик је умро у Паризу, 1997. године. Један је од највећих француских песника друге половине двадесетог века.

Превео са француског БОРИС ЛАЗИЋ